

ДО ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН
СЪД ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ ПО А.Д. №
7189/01 г.

ПИСМЕНА ЗАЩИТА

от

адв. Александър Емилов Кашъмов
пълномощник на жалбоподателя София
1000, ул."Три уши" № 3 ет.4,

Уважаеми Госпожи Върховни Съдии,

Моля да уважите жалбата и да отмените обжалвания акт като незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон и целта на закона и да изпратите преписката на административния орган за решаване на въпроса по същество със задължителни указания за прилагането и тълкуването на закона. В допълнение към изложеното в жалбата излагам следните доводи:

I. Относно доводите за недопустимост

В съдебно заседание представих на ответника, както и представителя на Върховна административна прокуратура изтъкнаха довод за недопустимост на жалбата - че решението не било постановено от компетентен орган, а от директор на дирекция, упълномощен да се произнася по заявленията за достъп до обществена информация.

По делото са представени доказателства за надлежно упълномощаване на Директора на дирекция "Информация и връзки с обществеността" - това е станало със заповед № В-36/ 29.12.2001г. на Министър-председателя и министър на държавната администрация. Същото писмено доказателство не е оспорено по реда и в сроковете на ГПК. Същевременно представителят на ответника потвърди в съдебно заседание, че такова упълномощаване е налице. Упълномощаването е на основание чл.28 ал.2 от ЗДОИ. Нормата на този текст овластява органите и определените от тях лица да вземат решения за предоставяне или отказ на достъп до информация. Тези решения са по характера си индивидуални административни актове по смисъла на чл.2 ал.1 от ЗАП, тъй като засягат правата на лицата, искащи достъп до информация, и подлежат на обжалване пред компетентните съдилища по реда на ЗАП и ЗВАС /чл.40 ал.1 от ЗДОИ/. Ето защо е неоснователен доводът, че обжалваното решение не представлява акт по смисъла на чл.2 ал.1 от ЗАП. Фактът, че Директорът, издал обжалваното решение, е част от администрацията на Министерския съвет, е без значение за въпроса дали е компетентен да издава актове по смисъла на ЗАП. В редица случаи ръководителите на различни организационни структури в системата на администрацията издават властнически актове по силата на изрично овластяване и тези актове подлежат на съдебен контрол, щом засягат правата и интересите на гражданите. В този смисъл е и трайната практика на ВАС /Р 2859/27.04.2001г. на ВАС по а.д. № 5816/00г. 5-чл. с-в; Р№3716/9.06.2000г. на ВАС по а.д.№ 3 157/00г. III о.; Р 3753 от 12.06.2000г. на ВАС по а.д. № 1514/00г. III о. и др./. Освен това в случая не е налице гражданско или търговско правоотношение, за да се приложат правилата на

чл.36 и ел. от ЗЗД за упълномощаването, а едно публично правоотношение. Следователно директорът, издал обжалвания акт, е овластен по силата на закона и на заповед, издадена в негово изпълнение, да осъществява властническа дейност като съвкупност от права и задължения, с която засяга правната сфера на гражданите.

II. Относно незаконосъобразността на обжалваното решение

Обжалваното решение е издадено в нарушение на материалния закон и отклонение от целта на закона. Директорът на дирекция "Информация и връзки с обществеността" е действувал в условията на свободна администрация в хипотеза, в която законът предвижда обвързана компетентност.

Чл. 13 ал.2 т. 1 от ЗДОИ очертава ясно полето, в което решенията за предоставяне или отказ на достъп до информация могат да бъдат взимани в условията на оперативна самостоятелност. Хипотезите на чл.13 ал.2 т.1 и 2 са единствените хипотези в ЗДОИ, в които не задължените субекти не действат при обвързана компетентност. Тези текстове следва да се тълкуват в светлината на РКС № 7 по к.д. № 1 от 1996г. - "Общо принципно положение, отнасящо се до приложението на всички основания за ограничение, е, че при тяхното налагане - от органите на законодателната, изпълнителната и съдебната власт - трябва да се излиза от високата обществена значимост на комуникационните права и свободи, от което следва изискването за стеснително приложение на ограниченията". Тълкуването на тези текстове следва също така да бъде в съответствие с целта на закона, установена в чл.2 ал.1 от ЗДОИ - да се даде възможност на гражданите да си съставят мнение за дейността на задължените по закона субекти.

На първо място, чл.13 ал.2 т.1 от ЗДОИ обхваща само информацията, свързана с оперативната подготовка на актовете. Следователно е необходимо да се изясни какво обхваща оперативната подготовка на актовете. Считаме, че етапът на подготовката следва да се разграничава от етапа на обсъждането и приемането на актовете. Първият етап има за цел подготвяне на заседанията на Министерския съвет, а вторият - обсъждането и приемането на актовете, което се извършва на заседанията. Тези два етапа са поотделно регламентирани в Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация - респ. раздел "Подготовка на актовете" /чл.56 - 65/ и раздел "Заседания на Министерския съвет" /чл. 66 - 79/. Ето защо информацията, която се създава в хода на процедурите, регламентирани от чл.56 - 65 от Устройствения правилник и която представлява становища, мнения и препоръки, единствена може да бъде предмет на ограничението по чл.13 ал.2 т.1 от ЗДОИ. Това се подкрепя и от употребата на допълнително определение на информацията, свързана с подготовката на актовете - "оперативна", което още веднъж подчертава разграничението от следващия тази подготовка процес на тяхното обсъждане.

Горното се подкрепя и от принципа на публичност в работата на Министерския съвет при вземането на решения и изпълнението им, прогласен в глава шеста от Устройствения правилник /чл. 125 - 129/. Изразът "вземането на решения" е видно, че обхваща не само крайният акт, но и процесът на неговото достигане - чрез обсъждането му. Тази публичност е в съответствие с целта на ЗДОИ - само

чрез нея е възможно върховният орган на изпълнителната власт да отчита пред гражданите целите, които се стреми да постигне с актовете, които приема.

Освен гореизложеното, липсва основание за вземане на решение в условията на оперативна самостоятелност и на друго основание. На първото заседание на новоизбрания Министерски съвет, копие от чиято стенограма е поискано, не са били приемани актове. Това е видно от липсата на такива, обнародвани в Държавен вестник, указани в обжалваното решение, или посочени от пълномощника на ответника в съдебно заседание. Ако такива актове бяха приети, те трябваше да бъдат отразени в мотивите на отказа, които съгласно чл.38 от ЗДОИ трябва да съдържат неговите правни и фактически основания.

Следователно отказът е постановен в противоречие с чл.13 ал.2 т. 1 и чл.7 ал.1 от ЗДОИ. Това е така, защото извън ясно очертаните от чл.13 ал.2 хипотези, в които поисканата информация очевидно не попада, достъпът до информация може да бъде отказан само при наличието на предвидена в закон тайна в условията на обвързана компетентност.

Отказът е постановен и в отклонение от целта на закона. Действието в условията на оперативна самостоятелност при вземане на обжалваното решение е предприето с друга цел, а не с цел да се осигури максимален достъп до информация съгласно ЗДОИ и при защитата на изброените в чл.41 ал.1 изр.2 и от Конституцията и чл.5 от ЗДОИ права и интереси. Това е видно от липсата на посочване на защитения с отказа интерес, липсата на посочване на фактите /вкл. кои решения са били взети/, твърдението, че достъпът до поисканата информация е ограничен по силата на закона, а не поради волята на задължения субект. Всичко това е извършено по отношение на информация, която изцяло не попада в хипотезата на чл.13 ал.2 т. 1 от ЗДОИ.

Предвид и на основание горното моля да уважите жалбата и като признаете на жалбоподателя правото на достъп до обществена информация, както и че поисканата информация не попада в ограниченията на правото на достъп, предвидени от ЗДОИ, и да отмените обжалвания акт като незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон и да изпратите преписката на административния орган за решаване на въпроса по същество със задължителни указания за прилагането и тълкуването на закона.

С уважение: